

stěžovatele jako obviněného při hlavním přeličení, konaném dne 5. května 1930. Promlčení se přerušuje nejen soudcovskými úkony, uvedenými příkladmo (srovnej slovo »tedy«) v druhé větě § 227, po případě prvního odstavce § 531 tr. zák., nýbrž podle předchozí věty těchto §§ i každým jiným úkonem soudu, jímž se běře vinník tuzemským trestním soudem ve vyšetřování, neboli (srovnej rozhodnutí čis. 2982 sb. n. s.) každým úkonem, jímž soud nastupuje proti vinníku jakožto osobě, již jest se před soudem zodpovídati z trestného činu. Takovým úkonem soudu jest obzvláště (srovnej rozhodnutí býv. nejvyššího soudu vídeňského čis. 1729, 2762, 4221 úř. sb.) poukaz soudce kanceláři, by byl obžalovací spis doručen osobě, na niž obžaloba podána. To se v souzené trestní věci stalo dne 16. prosince 1929. Avšak i do tohoto dne, do kterého nebyl stěžovatel pro přestupek proti bezpečnosti cti, o který jde, soudem ani vyslýchán, ani k výslechu obeslán, ani jinak vzat do vyšetřování, uplynulo ode dne, kdy přestupek ten spáchán (13. září 1929) více než tři měsíce, tedy delší doba, než jest předpisem § 532 tr. zák. určena pro promlčení přestupků, na které jest stanoveno jako nejvyšší trest vězení prvního stupně bez zotřetí, tudíž vzhledem k § 493 tr. zák. i pro promlčení přestupků proti bezpečnosti cti podle §§ 487 (488), 489, 491 tr. zák. Doba uplynulá od spáchání činu do prvního stíhacího úkonu poukazovala tudíž k případnému promlčení přestupku, o který jde (k tomu, že trestnost jeho pominula promlčením), takže bylo povinností nalézacího soudu, by zkoumal a zjistil, nejsou-li tu i ostatní předpoklady zániku trestnosti z důvodu promlčení, přesněji (ano jde o přestupek proti bezpečnosti cti, pro který neplatí ostatní podmínky promlčení), je-li splněna podmínka uvedená v § 531 odst. 2 písm. c) tr. zák., že se pachatel nedopustil v době určené pro promlčení dalšího trestného činu. Uznal-li soud stěžovatele vinným i oním přestupkem, nezjistiv, že tato podmínka nebyla splněna, jest výrok ten po případě výsledkem nesprávného použití zákona.

Čís. 4085.

Zákon čis. 108/1918 v § 1 stejně jako zákon čis. 111/1928 v § 1 odst. 1 klade důraz na (právoplatné) odsouzení, nikoliv na dobu spáchání trestného činu, pro který nastalo odsouzení.

Podmíněné odsouzení, ohledně něhož bylo vysloveno, že se odsouzený osvědčil, nepřekáží zahlázení odsouzení.

Nabyli-li odsouzený nároku na zahlázení odsouzení před účinností zákona čis. 111/1928, lze podle zákona čis. 108/1918 zahladiti i odsouzení, jehož zahlázení brání ustanovení § 4 zák. čis. 111/1928.

(Rozh. ze dne 26. února 1931, Zm II 258/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu trestního v Brně ze dne 12. října 1929, jímž

byla zamítnuta žadatelova žádost o zahlázení odsouzení, vysloveného rozsudkem zemského trestního jako odvolacího soudu v Praze ze dne 28. února 1922, a potvrzujícím je usnesením vrchního soudu v Brně ze dne 15. listopadu 1929, byl porušen zákon v ustanovení § 13 odst. (2) zákona ze dne 14. června 1928, čís. 111 sb. z. a n. a § 1 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.; usnesení ta se zrušují a věc se odkazuje krajskému soudu trestnímu v Brně k novému rozhodnutí.

D ů v o d y:

Rozsudkem odvolacího soudu lichevního pro přestupky soudní při zemském soudu trestním v Praze ze dne 28. února byl žadatel uznán vinným přestupkem předražování podle § 7 zákona ze dne 17. října 1913, čís. 568 sb. z. a n. a odsouzen do tuhého vězení na čtrnáct dnů k ztrátě práva volebního a k náhradě nákladů na řízení trestní. Trest byl vykonán dnem 15. dubna 1923. Žádost o zahlázení tohoto odsouzení zamítl krajský soud trestní v Brně k návrhu veřejného obžalobce usnesením ze dne 12. října 1929 z důvodu, že zkušební doba končila dnem 15. dubna 1928, žadatel však byl odsouzen rozsudkem zemského soudu trestního v Praze ze dne 29. srpna 1928 právoplatným ve výroku o vině, pro čin spáchaný v roce 1927 nebo ještě dříve, tedy nikoliv teprve po uplynutí pětileté lhůty zkušební; není prý proto splněna podmínka § 1 zákona ze dne 14. června 1928, čís. 111 sb. z. a n., by žadatel nebyl v té době znovu odsouzen. Proti tomuto usnesení podal žadatel stížnost, v níž vytýkal jen, že pětiletá zkušební doba má býti počítána ode dne právoplatnosti rozsudku, nikoliv od výkonu trestu. Stížnost byla rozhodnutím vrchního soudu v Brně ze dne 15. listopadu 1929 zamítnuta s poukazem na ustanovení odstavce (3) § 3 zákona čís. 111/1928.

Usnesení krajského soudu trestního v Brně ze dne 12. října 1929 a potvrzující je usnesení vrchního soudu v Brně ze dne 15. listopadu 1929 odporují však zákonu, jenž byl porušen v ustanovení § 13 odstavec (2) zák. čís. 111/1928 sb. z. a n. a § 1 zák. čís. 108/1918 ř. zák. Podle § 1 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. má soud povolit soudně bezúhonnému odsouzení odčinění odsouzení, napravil-li podle sil škodu činem způsobenou a nebyl-li až do uplynutí určité lhůty znovu odsouzen. Tento zákon právě tak jako zákon čís. 111/1928 (odst. (1) § 1) klade důraz na odsouzení (to jest na právoplatné odsouzení), nikoliv však na dobu spáchaného trestného činu, pro který odsouzení nastalo. Podle spisů byl žadatel odsouzen znovu rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. srpna 1928 pro zločin podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., spáchaný na jaře 1927, kterýžto rozsudek se stal právoplatným teprve dnem 5. února 1929. Zkušební doba při odsouzení pro přestupek předražování započala dnem 15. dubna 1923 a končila tedy dnem 15. dubna 1928. V této době byl sice žadatel odsouzen rozsudkem okresního soudu v Karlíně ze dne 4. listopadu 1924 pro přestupek urážky na cti podle § 488 tr. zák., odsouzení to bylo však podmíněné na jeden rok a bylo vysloveno, že se odsouzený ve zkušební době (od 3. března

1925 do 3. března 1926) osvědčil. Ježto jest v důsledku toho podle odstavce (2) § 1 zák. čis. 562/1919 míti za to, že žadatel nebyl pro přestupek urážky na cti odsouzen, není toto odsouzení na překážku, by mu nebylo povoleno žádané zahlazení odsouzení. Žadatel nebyl v době zkušebné (rozuměj ve zkušebné době podle zákona o odčinění odsouzení) jiným soudem právoplatně odsouzen, odsouzení zemským soudem trestním v Praze ze dne 29. srpna 1928 nastalo až po uplynutí doby zkušebné, t. j. po 15. dubnu 1928, tak že krajský soud trestní v Brně i vrchní soud v Brně vycházely z právního omylu, nerozeznávavše přesně mezi odsouzením v době zkušebné a spácháním trestného činu v této době, naopak obě tyto rozdílné skutečnosti ztotožňovaly a žádost o zahlazení odsouzení zamítly, pokud se týče stížnosti do zamítnutí nevyhověly. Dále přehlédly soudy obou stolic, že žadatel nabyt nároku na zahlazení odsouzení z rozsudku odvolacího soudu lichevního pro přestupky soudní při zemském soudu trestním v Praze ze dne 28. února 1922 podle zákona čis. 108/1918 již dne 16. dubna 1928, tedy přede dnem, kdy nabyt účinnosti zákon čis. 111/1928, vyhlášený teprve 14. července 1928. Měly proto soudy vzhledem k ustanovení odstavce (2) § 13 zákona čis. 111/1928 přihlížeti k zákonu čis. 108/1918, to tím spíše, ano zahlazení onoho odsouzení bylo možné jen podle zákona čis. 108/1918, kdežto vzhledem k ustanovení § 4 zák. čis. 111/1928 nebylo by lze toto odsouzení podle zák. čis. 111/1928 zahladiti. Vzhledem k tomu, že není zjištěno, zda odsouzený podle svých sil nahradil škodu trestným činem způsobenou (§ 1 odst. (1) zák. čis. 108/1918), nemůže Nejvyšší soud rozhodnouti ihned ve věci samé; bylo proto uznati, jak se stalo.

Čís. 4086.

I pozemky budovami zastavené lze zpravidla řaditi k pozemkům zdmi nebo ploty dokonale a trvale ohrazeným, na nichž smí vlastník ve smyslu § 3 čes. honeb. zák. vykonávati samostatné právo honební.

Nejde proto o krádež, přivlastnil-li se kdo kunu polapenou na jeho půdě, a po případě ani, přivlastnil-li si králíky chycené ve své stodole.

(Rozh. ze dne 27. února 1931, Zm I 61/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Klatovech ze dne 21. listopadu 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže podle § 460 (171) tr. zák. v doslovu § 1 zákona ze dne 21. března 1929, čis. 31 sb. z. a n., zrušil rozsudek nalézacího soudu, pokud byl napaden, ve výroku o vině, o trestu a ve výrocích s ním souvisejících, a zprostil obžalovaného podle § 259 čis. 3 tr. ř. z obžaloby, že v zimě v roce 1925 nebo 1926 kunu, tedy cizí věc movitou, cenu 500 Kč nepřevyšující, pro svůj užitek z držení a bez přivolení Josefa Š-a odňal, čímž prý spáchal přestupek krádeže podle